1846.

# VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 16 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden ƒ 2,25, en franco per post ƒ 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels ƒ 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

## BERIGT.

**Diegenen, die zich voor het tweede kwartaal 1846 op de Vlissingsche Courant abonneren, zullen dezelve, zonder eenige vermeerdering van kosten, ontvangen van af den dag, waarop zij het abonnement hebben opgegeven.**

## Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gelezen de Aanschrijving van Zijne Excellentie den Heere Staatsraad Gouverneur der Provincie, dato 9. dezer maand, benevens de daarbij gevoegde Resolutie van Zijne Excellentie de Minister van Finantien, dato 2. bevorens.

Brengen bij deze ter kennis van de belanghebbenden de bepalingen voorkomende in § 1 tot en met 5 der aangehaalde ministeriele Resolutie, welke luiden als volgt:

1. Dat van *Dingsdag den 17. tot Zaturdag den 21. Maart aanstaande* ingesloten, bij de Nederlandsche Bank en bij de Agenten van 's Rijks schatkist, op de gewone kantoor-uren, ter inwisseling kunnen worden aangeboden:

De STUKKEN VAN ACHT-EN-TWINTIG STUIVERS of zoogenaamde FLORIJNEN.

2. Dat de intrekking van de voorzeide muntstukken zal plaats hebben tegen andere in omloop zijnde oude of nieuwe zilveren munten of tegen muntbiljetten, volgens de wet van den 18. December 1845, (Staatsblad no. 90) daargesteld.

3. Dat bij ongenoegzaamheid der kassen door de Agenten zullen worden afgegeven bewijzen betaalbaar *vijf* dagen na dato, als onder 2 vermeld, en zulks ten hunnen Kantore of te Amsterdam bij de Nederlandsche Bank, naar de keuze door de belanghebbenden bij de afgifte der specie te doen, en in het hun uittereiken bewijs te vermelden.

4. Dat de Ontvangers der Belastingen de inwisseling zullen bevorderen, door overneming tot den 21. Maart aanstaande van de buiten koers gestelde specie tegen andere, zooveel hunne kassen dit toelaten.

5. Dat de bovengemelde muntspecie den 22. Maart aanstaande wordt buiten omloop gesteld, en dien tengevolge niet meer in betalingen voor de schatkist zal aangenomen worden, noch door de ingezetenen zal behoeven te worden aangenomen;

En verder, dat de verwisseling der hiervoren bedoelde oude muntspecien, onverminderd de gelegenheden hierboven vermeld, in voege voorschreven ook ten kantore van den Stedelijken Ontvanger alhier zal kunnen plaats hebben.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 13. Maart 1846.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtb.
S. VAN DER SWALME.
Secretaris.

## NIEUWSTIJDINGEN.

### Staatkundig Overzigt.

De poolschen opstand is gedempt, ware hij gelukt, men zou hem omwenteling genoemd hebben; maar men moet wel bekennen, dat de onderneming ten uiterste vermetel was. Trouwens, het gold hier niet, gelijk in 1830, eene verrijzenis van Russisch Polen, maar de geheele vernietiging der verdeeling van 1774; men wilde het oud-koningrijk Polen herstellen; en de drie groote brokken weder vereenigen, welke Oostenrijk, Pruissen en Rusland zich tegen alle volken-regt hadden aangematigd. Voorzeker was dit een schoon ontwerp; maar vooronderstellende, dat eenen onbedenkelijken zamenloop van omstandigheden den opstand had begunstigd, dan bleef het altijd de vraag, hoe Polen het hoofd zoude hebben kunnen bieden aan de legers der drie mogendheden, die het van alle zijden zouden bestookt hebben?

Hoe het zij, men kan niet zonder droefheid denken aan het lot, 't welk de ongelukkigen wacht, die door eenen onberaden heldenmoed tot eene vermetele onderneming zijn vervoerd geworden, en de stem van alle beschaafde volkeren mag zich laten hooren, om de drie mogendheden, die Krakau onder hunne bescherming hebben, goedertierendheid en vergiffenis te verzoeken.

Ondertusschen blijven de tijdingen door de duitsche dagbladen medegedeeld, uitermate verward, en zeer onverstaanbaar. Volgens de *Wezer-Zeitung* zou Krakau door de burgerij overgeleverd zijn, om de rampen van een bombardement te ontwijken. De overgave zou geschied zijn met toestemming van het opstands-leger, sterk 5000 man, hetwelk in twee kolommen zou zijn afgemarscheerd; de eene zou naar Polen, de andere naar Gallicië zijn geweken. Deze laatste, volgens de *Rhijnische Zeitung*, zou Lemberg overrompeld en daar het arsenaal geplunderd hebben, terwijl de aartshertog *Ferdinand* van Oostenrijk met zijne troepen zou geblokkeerd wezen. Dit alles is zoo raadselachtig, als een ter beurse van Weenen verspreidt gerucht, volgens hetwelk keizer *Nicolaas* was overleden.

## BELGIE.

BRUSSEL, den 11. Maart. Te Pâturages, bij Mons in Henegouwen, is eergisteren ochtend een verschrikkelijk geval gebeurd. Zekere heer *Marousé* hield, reeds onberaden genoeg, een' aanzienlijken voorraad buskruid in zijn huis. Bovendien beging hij de dubbele onvoorzigtigheid van dezen voorraad, in plaats van denzelve ergens op zolder opgesloten te houden, in zijnen kelder te plaatsen en des avonds, met een jong kind op den arm en een brandend licht in de hand, in dien kelder af te klimmen. Wat er verder gebeurd mag zijn weet men niet, maar een oogenblik daarna vernielde eene geweldige ontploffing bijna geheel het huis. Het ongelukkige kind is, stervende op eene naburige haag gevonden; *Marousé* zelf lag zieltogende niet ver van daar, met zwakke stem aanhoudend roepende: *water! water!* Zijne schoonmoeder, die hare slaapkamer gelijk vloers had, is, door den opgeslagen vloer, levenloos in den kelder gevallen. *Marousé's* vrouw is de eenige, die aan de algemeene vernieling ontkomen is, omdat zij zich in een vertrek bevond, dat buiten den werkkring die noodlottige uitbersting gelegen was.

GEND, den 10. Maart. Uit het arrondissement Aelst hebben wij tijdingen ontvangen wegens de armoede, die aldaar in de gemeenten heerscht. Geene pen kan beschrijven wat de arme lieden lijden; de onredelijke dieren, de varkens, zijn beter gevoed en gespijsd dan de arme huisgezinnen, zoodat het niemand verwonderen moet te vernemen dat de arme lieden meermalen den kost aan de beesten betwisten. De arme lieden die tot hier toe niets anders dan loof tot voedsel hebben gehad, komen bleek en afgemat voor; het zijn als geraamten die men langs de straten en wegen ziet. Het is maar al te waar dat het sloorzaad gestolen en afgesneden wordt om door de menschen gegeten te worden. Men heeft armen gezien die het jong onkruid, ja tot uitbottende brandnetels toe, uitrukten om in water te koken, en met een handvol meel te eten.

## NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 12. Maart. Gisteren middag is de echtgenoot van den Wel-Eerwaarden heer *H. P. Timmers Verhoeven*, predikant alhier, gelukkig verlost van *drie welgeschapene dochters*. De heer *Vorstman*, heelmeester te dezer stede, heeft haar geadsisteerd. Kraamvrouw en kindertjes zijn naar omstandigheden, redelijk welvarende.

HEERENVEEN, den 9. Maart. Sedert den 8. november jl. werd vermist zekere *Jochum Kok*, te dezer plaatse geboren, doch thans woonachtig te Appelscha, alwaar hij het bedrijf van schoenmaker uitoefende. Omtrent zijne verdwijning waren allerlei geruchten in omloop; niemand echter kon de ware oorzaak ontdekken. Intusschen waren de handelingen van zijnen knecht, *Adrianus Bysterveld*, van zoodanigen aard, dat men meende dezen persoon niet onbekend met de oorzaak te kunnen houden, en, aangezien deze van eene zeer ongunstige zijde bekend stond, begon men het vermoeden op te vatten, dat hij zijnen meester om het leven zou hebben gebragt, om in het bezit van ongeveer ƒ 80 te komen, welke men wist dat *Kok* in huis had, en voornemens was aan zijnen leerlooijer te bezorgen. In dit vermoeden werd men versterkt, uithoofde *Bysterveld*, na de verdwijning van *Kok*, eenige kleedingstukken aankocht en betaalde, waartoe hem het geld vroeger ten eenemale ontbrak, terwijl hij een zilveren horologie verkocht, hetwelk het eigendom zijns meesters is gebleken te zijn.

Van een en ander werd aan de justitie kennis gegeven, ten gevolge waarvan *Bysterveld* in verzekerde bewaring genomen en in het huis van arrest alhier werd overgebragt.

Nog altijd bleef de verdwijning van *Kok* eene geheimvolle zaak, terwijl de knecht te kennen gaf niet anders daarvan te weten, dan dat hij op reis gegaan was. Eindelijk echter werd het lijk van den vermisten persoon op den 28. der vorige maand in de vaart te Appelscha drijvende gevonden, en al aanstonds waren de kenteekenen zigtbaar, dat hij vermoord was; zoodat het bijna aan geen twijfel onderhevig is, of *Bysterveld* heeft zijnen meester door hamerslagen de hersenen verbrijzeld en daarna hem in het vaarwater geworpen, welligt aan steenen of eenig gewigt vastgemaakt, ten einde te zinken.

Het lijk is gekist en daarna gepasseerden Maandag alhier aangebragt. Bij een geregtelijk geneeskundig onderzoek is het vermoeden van vermoording bevestigd. Het is te hopen, dat de beschuldigde zijne gruweldaad zal belijden.

ZIERIKZEE, den 11. Maart. Sedert de driedaagsche klokkenkwestie alhier, welke nu een jaar geleden heeft plaats gehad, zijn de bewaarders der openbare rust in grooten getale toegenomen, (boven en behalven barbiers, haarsnijders enz., die voor het grootste gedeelte het voorname ambt van verraders waarnemen,) om reden de reeds bestaande nachtwachts en geregts- en policie dienaren als te gering en te zwak werden beschouwd, om ingeval van eenige onaangenaamheden met kracht te kunnen handelen.

Wel voorzien met wapenen, wandelen deze heeren door de stad, en er is niet eene straat welke niet met dat volkje is bezet: wanneer men nu van eene partij komt of men om andere redenen ten elf of twaalf ure huiswaarts keert, ziet men dadelijk een der zoogenaamde rustbewaarders op zijne zijde, en wanneer de huiswaarts keerende niet dadelijk door hen herkend wordt, alsdan met «goeden avond" wordt gegroet, natuurlijk omdat zij door de spraak zouden kunnen weten, wie of de huiswaarts keerende mag wezen.

Zoo dit voor hun geene genoegzame resultaten opleverd, komen zij steeds nader bij, en wanneer men nu hun daarover een hard woord toevoegd, hoort men spoe-

## ÉÉN DAG VOOR DE BRUILOFT. (1)

«Mijnheer," zeide eene der meiden, die het vee in de stallen teruggedreven had, «de bode Peter heeft mij verteld, dat er weder een pachter bij Notre-Dame-au-bois vermoord geworden is."

«Welnu!" antwoordde Leroi, «het huis staat midden in het bosch, men moet wel een uur loopen eer men aan de eene of andere hut komt, daarover kan men zich niet verwonderen."

«Het schijnt mij echter," dat ook gij hier zeer eenzaam en afgelegen woont," zeide Aubry.

«O! dat is iets anders," hernam Leroi, «mijn huis heeft stevige deuren en vensters, en dan zijn wij hier altijd, met drie man, goed gewapend; het lood uit onze geweren is een best middel tegen dergelijk wildbraad."

«Het zoude toch gevaarlijk zijn, hier eene openlijke verdediging te beproeven," zeide Aubry, «in een dorp zoude zoo iets gaan, daar kan men ligt hulp krijgen; maar hier zoude men tienmaal vermoord kunnen zijn, zonder dat iemand het wist."

«Gelooft gij dan, lieve vader, dat wij hier in gevaar zijn?" vroeg Margaretha die plotseling haar gesprek verliet, even als hadden de laatste woorden van haren vader eenen treurigen weerklank in haar gemoed gevonden.

«O neen, mijn kind, wij spraken slechts van de bloote mogelijkheid, die echter in het geheel geene betrekking op onzen toestand heeft, maar zeg mij eens, wat zal Albert meenen, wanneer hij ons toevallig een bezoek in Tervueren geven zoude; onze afwezigheid zoude hem veel stof tot denken kunnen geven; als hij iets van onze reis wist... hij konde..

«Welke gedachte," zeide Leroi, «men kan zeer goed, eenen dag van huis zijn, zonder juist door de wolven opgegeten te worden; stel u gerust mejufvrouw; voor de bruiloft gaat een bruidegom niet ligt verloren."

Op dit oogenblik sloeg de klok negen uur, en de twee knechten van Jacob ontvingen van hem nog eenige bevelen voor het werk van den volgenden dag; hierop wenschten zij Aubry en zijner dochter eenen goeden nacht en gingen naar hunne slaapkamer.

«Ik ken de gewoonte des landmans te goed om mij daaraan niet te onderwerpen," sprak Aubry; «gij hebt vele bezigheden, die u noodzaken om vroeg op te staan, breng ons daarom naar onze kamers en laat ons vroegtijdig trekken."

De brave pachter stak eene lamp aan en voerde Aubry in eene kamer, die voor hem toebereid was. Het was een groot duister vertrek, waaraan een kleiner vertrek stiet, dat zijn licht door het zoo even beschrevene venster, aan de linkerzijde van het huis ontving. In deze kamer was een bed voor Margaretha gereed gemaakt, die zich geheel gekleed daarop leide en spoedig in den slaap deelde, waarin het geheele huis als begraven was.

Twee uren daarna werd Margaretha door het gedruisch van de klok gewekt, die middernacht sloeg. Hare eerste sluimering had haar bloed verfrischt en door zoovele verschillende gevoelens bezig gehouden, gaf zij zich aan de zoete droomen, van de gelukkige toekomst, die haar wachtte, over. De Hemel had zich van zijne zware donkere wolken gezuiverd, zij stond op om eenen blik op den landweg te werpen, dien zij uit haar venster zien konde. Nog altijd hoorde zij het ruischen van het woud, maar zwak en onduidelijk, even als in een droom, overigens was alles diepe stilte en eenzaamheid. Aan den voet der hoogte, waarop de pachthoeve lag, liet zich onduidelijk de groote dijk van het dorp Avergham zien, die onder de bleeke stralen der maan scheen te slapen.

Voor en achter de pachthoeve breidden zich de beide armen van het Zindhoutsche woud uit, die het landschap met eene breede schaduwlinie omsloten, welke van tijd tot tijd onder het hevige bruisen van den wind scheen te leven. Dit geheele sombre schouwspel blies Margaretha vrees in; en zij haaste zich weder in bed te komen, waar zij den dag met verlangen te gemoet zag.

Nauwelijks waren vijf minuten verloopen, toen zij een onduidelijk gemurmel hoorde alsof verscheidene menschen heimelijk met elkander spraken. Zij rigte zich in het bed overeind om beter te hooren, maar op dit oogenblik floot een verschrikkelijke windvlaag door de beuken van het woud, en daardoor werd een lang klagelijk stenen bewerkt. Margaretha kruiste zich, het scheen haar, als ware zij aan een groot gevaar blootgesteld, zij beproefde God te bidden, dat hij het van haar mogte afweren, maar thans klonk het geruisch van menschenstemmen duidelijker dan te voren, en scheen zich juist onder haar venster te verheffen. Zij hield den adem in, om beter te hooren, en overtuigde zich dat verscheidene mannen zeer heimelijk met elkander spraken, maar zij konde geen woord verstaan.

Bevende van angst, vroeg zij zich, welk voornemen menschen op dit uur naar hier hadde kunnen voeren, terwijl zij ook hunne tegenwoordigheid wilden verbergen. Eene schrikkelijke herinnering trad haar voor den geest, en eene ijzige siddering doorliep hare leden.

Plotselings klonken hevige slagen op de deur des huizes en wekten haar uit haren droom; luide stemmen lieten zich thans horen, en antwoordden elkander.

«Wat wilt gij, wie zijt gij?" vroeg de krachtige stem van Leroi.

«Open, gij zult het hooren!" was het antwoord.

«Ik open slechts aan lieden die ik ken, en gij zijt allen gemaskerd en zwart gemaakt. Wilt gij geld, dan wil ik u dat wat ik heb toewerpen; wilt gij met geweld indringen, zoo zoude het u spoedig kunnen berouwen."

«Niet zooveel woorden; wilt gij ons opendoen of niet?"

«Neen!"

«Welaan! dan met dien balk er op los!" klonk de stem van onder. Vier mannen zag men in het donker zich bewegen, die eenen langen zwaren balk droegen, en daarmede de deur naderden.

Gedurende dit korte gesprek was Aubry opgestaan, en had de beide knechten van het voorgevallene onderrigt, deze kwamen spoedig, ieder met een geweer met dubbelen loop.

«Wilt gij met uwe dochter de vlugt beproeven," zeide de

(1) *Vervolg. Zie ons vorig nummer.*

dig een schel fluitje en onmiddelijk is men door verscheidene van dat soort van volkje omgeven, die bij de minste tegenstreving armen en beenen binden van den huiswaarts keerende, en op eene der stadspoorten brengen, welke gevangenis tijdens de spaansche tirannij nog tot schande zoude hebben gestrekt. (*Z. N.*)

VLISSINGEN, den 14. Maart. Uit de *Staats-Courant* van gisteren nemen wij het onderstaande berigt over:

« Bij een besluit van den 11. Maart jl., N°. 14, is door den Koning aan den heer *Dirk Dronkers* te Middelburg, voor zijne firma van *Dronkers* en *Comp.* concessie verleend, *vooreerst* tot aanleg en exploitatie van een' ijzeren spoorweg, uitgaande van Middelburg met een zijtak tot Vlissingen door de eilanden van Walcheren en Zuid-Beveland, de Ooster-Schelde bij Woendrecht passerende en langs Bergen op Zoom en Roosendaal tot Breda, van daar langs Loon op Zand op Tilburg en langs Vucht tot 's Hertogenbosch, om zich van dat punt uit te strekken ten noorden van de Zuid-Willemsvaart tot bij Helmond en van daar te loopen op Venlo en eindelijk langs den regter Maas-oever tot Maastricht; en *ten andere*, tot de uitvoering van de ontworpen haven- en kanaalwerken op het eiland Walcheren en van die tot afdamming van het Sloe.

Die concessie heeft plaats op den voet en de voorwaarden vervat in de overeenkomst, door de Ministers van Binnenlandsche Zaken en Finantien en voornoemden heer *Dirk Dronkers*, op den 11. dezer aangegaan, en welke door Z. M. bij dat besluit *in haar geheel* is bekrachtigd geworden."

Door het uitsteken der vlaggen zoo van de publieke als vele particuliere gebouwen, en het spelen der klokken, wordt heden deze ook voor onze stad zoo belangrijke als heugelijke tijding gevierd.

— Eene buitengewone *Middelburgsche Courant*, van den 13. dezer, die wij te laat ontvingen om in ons vorig nommer over te nemen, bevat het volgende artikel:

De lang gewenschte tijding is ons heden geworden! — eene tijding heugelijk voor onze Stad, voor onze Provincie, voor een gewigtig deel van Nederland.

Ten gevolge van het Koninklijk Besluit van 13. Februarij laatstleden is, ten behoeve van de Heeren *Dronkers* c. s., gesloten en door Z. M. goedgekeurd de overeenkomst betrekkelijk de concessie van den ontworpen spoorweg van Middelburg naar Maastricht, met de daaraan verbondene werken.

Eere zij onzen stadgenoot, die thans zijne pogingen, bijna een jaar lang met rusteloozen ijver en voorbeeldelooze volharding in het werk gesteld, met de gunstigste uitkomst mag bekroond zien!

Eere ook hun allen, die daartoe met hem werkzaam waren, of door hunnen invloed hem in zijne pogingen schraagden, en aan wier hoofd wij met dankbaar gevoel den geachten Bestuurder onzer Provincie plaatsen mogen.

Het is thans de oogenblik niet, om in ernstige beschouwingen te treden over de gebeurtenis, welke wij ons haasten algemeen bekend te maken, en om opzettelijk de vruchten aan te wijzen, welke zij aan drie kwijnende Gewesten in het verschiet toezegt.

Maar van de algemeene belangstelling, welke reeds het gerucht van een Zeeuwsch-Duitschen spoorweg heeft opgewekt, meenen wij bij deze gelegenheid met een enkel woord te moeten gewagen.

Zullen wij spreken van de belangstelling der drie Gewesten, welke tot onzen spoorweg in onmiddelijke betrekking moeten staan? — Getuige hier slechts de onvermoeide medewerking van provinciale en plaatselijke besturen, — getuigen èn doelmatige mededeelingen èn inlichtingen der kamers van koophandel en fabrieken, — getuige de ijverige bemoeijingen der commissien, uit verschillende oorden dier Gewesten afgevaardigd, om met den heer *Dronkers* in overleg te treden; — alles gerigt op eene spoedige vervulling van den algemeenen wensch!

Dan, die belangstelling in den Zeeuwsch-Duitschen spoorweg heeft zich niet tot de drie daarbij betrokkene Provincien bepaald, zij heeft zich uitgestrekt tot over de grenzen des Vaderlands.

Engeland en Frankrijk deden reeds stemmen hooren ter gunste der gewigtige onderneming. Trouwens, dáár, van waar zoo menige handelsbetrekking met Nederland wordt aangeknoopt, kon het vooruitzigt niet onverschillig zijn, hier weldra eene landingsplaats, in gemakkelijke gemeenschap met het binnenland, te zullen vinden, welke in elk jaargetijde zonder gevaar kan worden genaderd en bereikt.

Doch het is Duitschland vooral, waar de belangstelling niet slechts door woorden, maar ook door daden werd aan den dag gelegd.

De bloeijende fabrieksteden Dusseldorp, Crefeld, Elberfeld, Gladbach en andere stelden reeds, als om strijd, pogingen in het werk, om, even als Aken met Maastricht, zich met onzen spoorweg bij Venlo en Roermond te verbinden.

Inzonderheid bleef de belangrijke en steeds in welvaart toenemende handelstad Keulen bij dien strijd niet achter. Eene commissie dier stad, met den burgemeester aan het hoofd, gaf in eene uitgewerkte memorie hare denkbeelden aan de hand nopens de doelmatigste wijze, waarop zich de Oever-Staten van den Rijn met den Zeeuwschen spoorweg behoorden te vereenigen. —

Gunstig zijn alzoo de voorteekenen, waaronder de gewigtige onderneming zal aanvangen, en Middelburgs Ingezetenen zullen zich gewis in eene gebeurtenis verheugen, welke, onder den zegen des Allerhoogsten, hunne stad eene gelukkige toekomst doet te gemoet gaan, en haar, gelijk in vroegere dagen, eene aanzienlijke plaats onder Nederlands handelsteden kan verzekeren.

Dank zij dan den Vorst, die het Zijne wilde toebrengen tot den bloei en de welvaart van een belangrijk gedeelte van zijn Rijk!

MIDDELBURG, den 13. Maart. Wij zijn thans door eene verpligtende mededeeling in staat gesteld om, aangaande de overeenkomst betrekkelijk de concessie van den ontworpen spoorweg van Middelburg naar Maastricht, het volgende nader te melden:

Op woensdag is dezelve overeenkomst door hunne Exc. de ministers van binnenlandsche zaken en van financien aan de eene zijde, en de heeren *Dronkers c. s.* aan de andere zijde geteekend, en bij koninklijk besluit van denzelfden dag, no. 14, goedgekeurd en bekrachtigd.

Onze hooggeachte burgemeester had het genoegen de aangename tijding zelfs herwaarts over te brengen. Streelend moet hem zeker bij het naderen van Middelburg de gedachte zijn geweest van aan eene stad, wier belangen hij steeds met den warmsten ijver tracht te bevorderen, eene gelukkige toekomst te mogen aankondigen. Wij zouden dien ijver ook in betrekking tot de gewenschte uitkomst, waarover wij ons thans verblijden, gaarne bepaaldelijk aanwijzen, ware het niet dat de kieschheid ons het zwijgen oplegde. Alleen dit zij hier gezegd, dat zijn edel achtb. nog in de laatste dagen met daden heeft getoond, op de dankbaarheid der Middelburgers eene regtmatige aanspraak te bezitten.

Niet zoodra was het stoomjagt van Rotterdam op gisteren alhier aangekomen, aan welks boord zich gemelde heer burgemeester bevond, of de vlag, van den abdij-toren dezer stad uitgestoken, gaf het sein tot algemeene verspreiding van dit heugelijk berigt, en weldra waaiden de nationale kleuren van alle publieke gebouwen, partikuliere huizen en schepen, door de geheele stad, terwijl het spelen der klokken de algemeene vreugde vermeerderde.

Door de muziek der stedelijke schutterij zijn des avonds, bij fakkellicht, en met vlaggen serenades gegeven, zoo voor de huizen der hooge autoriteiten als op de groote markt en het abdijplein alsmede voor de societeiten, onder toeloop van eene groote menigte ingezetenen, die de ondubbelzinnigste vreugdeblijken aan den dag legden. De societeit de *Vergenoeging*, op de groote markt was met smaak geillumineerd, en door de muziek der schutterij voornoemd zijn in dit lokaal, waar een aantal leden met hunne dames bijeen waren, nog een drietal muziekstukken uitgevoerd.

Wij zijn onderrigt, dat verscheidene ingezetenen zich hebben voorgesteld de vlag uit hunne huizen te doen wapperen tot de terugkomst van den heer *Dronkers*, die waarschijnlijk morgen zal plaats hebben.

Zoo mogen dan nu Zeelands ingezetenen de verwachting koesteren, dat, onder den Goddelijken zegen, dit gewest door het spoedig in werking komen der belangrijke werken die deze verleende concessie zullen ten gevolge hebben, uit eenen kwijnenden staat tot meerderen bloei en welvaart zal worden opgevoerd.

— Men verneemt, dat bij het stedelijk bestuur het denkbeeld bestaat om, ter viering van de door Z. M. verleende concessie, op woensdag aanstaande, eene algemeene *vereeniging* te doen plaats hebben in het lokaal van den schouwburg; tot het deelnemen aan welk feest, in de vier societeiten dezer stad, voor de leden en derzelver huisgenooten, van maandag af, de lijsten van inschrijving zullen geopend zijn.

## MENGELINGEN.

### Polen.

Polen had, ten tijde van zijnen grootsten bloei, Litthauen medegerekend, eene uitgestrektheid van meer dan 13000 vierkante mijlen en 15 mill. inwoners. Reeds in de 17e. eeuw hadden er afstanden van gebied aan Zweden en Rusland plaats. Maar in 1772 verloor het, door de eerste verdeeling, 4000 v. m., als: aan Oostenrijk 1280, aan Pruissen 631 en aan Rusland 1975. Bij de tweede deeling van 1793 verkreeg Pruissen 1060, Rusland 4553 v. m. Eindelijk had in 1795 de derde en laatste verdeeling plaats, waarbij Rusland 2030, Pruissen 997 en Oostenrijk 834 vierkante mijlen grooter werden. Zoo had Rusland 8500 v. m. met 4,600,000 inw. Oostenrijk 2100 met 5 mill. en Pruissen 2700 met 2.550,000 inw. verkregen. NAPOLEON vormde, bij den vrede van Tilsit in 1807, uit het grootste gedeelte van Pruissisch Polen het Groothertogdom Warschau, dat in 1809 door bijvoeging van een gedeelte van Oostenrijksch Polen vergroot werd. Toen ontwikkelde de wensch der natie naar de herstelling van het oude poolsche rijk onder eenen eigenen Koning, en NAPOLEON beloofde dit vóór zijnen russischen veldtogt. Na zijnen val rigtte het Congres te Weenen een koningrijk Polen onder den keizer van Rusland op, terwijl Oostenrijk en Pruissen het overige behielden en de stad Krakau met haar gebied zich naar eigene wetten regeren zoude onder bescherming der drie [illegible]heden. [illegible] gebied is 21 v. m. groot met 1[illegible]5000 inwoners, waarvan 35000 in de stad, die in vroeger tijd de hoofdstad van Polen was, tot dat koning SIGISMUND in het begin der zeventiende eeuw de residentie naar Warschau verlegde.

## CORRESPONDENTIE.

Het artikel geteekend X. zal in een volgend nommer geplaatst worden.

## ADVERTENTIEN.



## ZEE TIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. Maart. Sedert den 12. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Elisabeth, J. Kruson, Gothenburg, hout; the Jane, W. Lourey, Hull, manufacturen; Emanuel, J. Jorgenson, Raaborg, raapzaad; Sarah of Aberdeen, J. Christis, Aberdeen, stukgoed; Petre Dorothea, P. Euham, Neustad, rogge; Catharina Ferdinandine, H. P. Johansen, Flensburg, garst; Hoppet, J. R. Hollerstrom, Gothenburg, hout; Falken, H. P. Schmidt, Oostzee, rogge; Fortuna, P. K. Möller, Assens, garst; Juellerne, P. Jensen, Flensburg, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Magdalena, N. Bruining, Catharina Jantina, J. H. Potger; de Trouw, H. L. Kok, alle ballast, Avontuur; de Dolphijn, B. J. Bakker, ballast, Avontuur.

Van Brussel gezeild:

De drie Gezusters, P. H. Wey, ballast, Bergen.

---

pachter tot den heer Aubry, dan zal een mijner lieden u de deur naar het woud openen, maar het huis konde omsingeld zijn; het zekerste is daarom, mijns bedunkens, te blijven. Overigens zullen eenige geweerschoten de bandieten tot rede brengen."

« Dat geve God," zeide Margaretha's vader, bleek van schrik. Daar dreunde het huis onder eenen vreeselijken stoot van den balk, welken de roovers tegen de huisdeur gevoerd hadden; Leroi en zijne lieden ijlden naar de vensteropeningen. De bandieten maakten zich juist tot eenen tweeden aanval gereed, toen de geweerschoten drie van hen nederwierpen.

De roovers hadden eene zoo ruwe bejegening niet verwacht. Spoedig lieten zij zich echter door de stem van hunnen aanvoerder weder bemoedigen, die met een breekijzer in de hand den aanval regelde, zonder zich om het moordende vuur van de pachthoeve te bekommeren.

Op eenmaal scheen de aanval opgeheven, de roovers verlieten den balk en hielden zich met de gewonden bezig, die zij op eenen digt daarbij staanden wagen legden. De rust scheen hersteld; men hoorde verder niets, dan het geruisch van zich verwijderende schreden, en het kermen der gewonden, dat ijselijk door de stilte des nachts klonk.

Het gevaar scheen voorbij. Aubry, welken de levendigheid van het plaats gehad hebbende tooneel weder eenige denkkracht scheen gegeven te hebben, ging naar de slaapkamer zijner dochter, om haar gerust te stellen, toen hij bemerkte, dat de deur van binnen gesloten was. In den beginne schreef hij dit toe aan den schrik, dien den aanval der roovers zijner dochter moest veroorzaakt hebben, en juist wilde hij haar roepen, toen het gekletter van eene geweldig ingeslagene vensterruit, zich in hare kamer liet hooren, en zijnen angst op nieuws wekte. Eene vreeselijke gebeurtenis had in Margaretha's kamer plaats.

—

De rooverhoofdman, twijfelende, dat hij zulk een welverdedigd huis met geweld zoude kunnen bemagtigen, zocht thans met het oog een middel om de pachthoeve bij overrompeling te nemen; daar viel zijn oog op den houtstapel onder Margaretha's venster, die half dood van schrik, met angstige spanning het einde van den aanval afwachtte. Behendig en krachtig had de roover spoedig den top van den stapel bereikt, hierop stiet hij zijnen dolk tusschen de steenen, en drong zich, terwijl hij denzelven als handvat gebruikte, naar boven tot in de vensterbank. Nu zeker van zijne zaak, keerde hij terug, gaf zijnen makkers een teeken, hem zonder geruisch te volgen, en spoedig hadden omstreeks twintig, hatelijke, met roet zwartgemaakte en allerlei vreeselijke, ten deele zeldzame wapenen voerende mannen, zich bij hunnen hoofdman gevoegd.

In Margaretha's gemoed was, toen zij niets meer hoorde, de rust wedergekeerd, en haar hart rigtte een vurig gebed tot God die haar van de roovers bevrijd had, toen zij een hevig geraas aan haar venster hoorde, en eene verschrikkelijke verschijning zich aan hare oogen voordeed.

Door de gebrokene vensterruiten, welke door eene bleeke straal der maan verlicht werden, dreigde een afschuwelijk zwart hoofd, welks oogen, in het donker, even als die eens tijgers, vlamden. Margaretha schreeuwde, en door een onbeschrijfelijk krachtgevoel overmeesterd, wierp zij zich op den roover, en thans begon een vreeselijke strijd. Het meisje had den bandiet aan zijn lang zwart lokkenhaar gevat, en wierp zich op den grond, terwijl zij met al hare kracht, die door eene soort van waanzinnigheid vertienvoudigd werd, het hoofd des roovers naar zich trok, die spoedig een akelig rogchelen hooren deed. De roovers het gevaar bemerkende, waarin zich hun hoofdman bevond, vermoeiden zich te vergeefs, om hem te bevrijden. Spoedig waren des roovers krachten uitgeput, hij beproefde voor het laatst maar te vergeefs, om zich van de geweldige kracht, die hem nederhield los te maken, stiet nogmaals een zwakker gerogchel uit, en — daar hing zijn ligchaam, zonder eenig teeken van leven, langs den muur af.

Op dit gezigt schreeuwden de roovers verschrikt, stortten in wilde verwarring van den houthoop af en sloegen naar alle kanten op de vlugt.

Toen de pachter en Aubry, nadat zij de deur hadden opengebroken, in Margaretha's kamer traden, vonden zij het jong meisje bleek en onbeweeglijk, in de krampachtig gevouwen handen het haar van den roover houdende, die niet meer scheen te ademen. Intusschen kwam het leven op zijne trekken weder te voorschijn; zijn oog opende zich dreigend en schrikkelijk, en zijne verzwakte stem werkte zich door zijnen verkorvenen hals.

« Geef hun geen pardon, alles nedergestooten!" riep hij krijschende. Toen Aubry deze stem hoorde, deinsde hij verschrikt achteruit; hierop naderde hij het bed, waarop de knechten den roover intusschen gelegd hadden, en herkende in denzelven Albert Degreef, zijnen toekomstigen schoonzoon, den verloofden bruidegom zijner dochter!! ....

De talrijke door deze rooverbende bedrevene misdaden vorderden eene snelle straf, en drie dagen na den aanval op de pachthoeve, stond op de markt te Brussel het schavot voor Albert Degreef en dien zijner medeschuldigen; hij stierf moedig en trotsch zonder de hand te kennen, waaraan hij zijnen dood te danken had.

Eene zeldzame omstandigheid kenmerkte de laatste dagen der ongelukkige Margaretha. Dadelijk nadat men Albert van uit hare handen had losgemaakt, bleef zij in eenen diepen waanzin, waaruit zij niet eer ontwaakte, dan op dat oogenblik waarin het hoofd van haren geliefde op het schavot viel. « Ik heb hem wel herkend," zeide zij toen, « ik heb zoo dikwils met zijne lokken gespeeld, dat ik mij niet vergissen konde. Hij zal mij dezen nacht afhalen. Het bruiloftsmaal is besteld, wij zullen gasten zonder hoofd hebben, alle zijne vrienden," heeft hij mij gezegd." Zij stierf nog denzelfden avond met eenen engelenlach om de lippen.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.